
Tanec v srdci

Petra Martišková

Hele, Magika pořádá konkurz na tanečníci,“ ukazovala rozčileně Rita na plakát vyvěšený na vstupních dveřích gymnázia.

„To je snad poprvé, co slyším o tom, že by Magika přijímala nové členy,“ divila se Val. A já nechápavě brejlila z jedné na druhou, aniž bych tušila, jakou řečí to mezi sebou vůbec mluví. Očima jsem rychle přelétla barevný plakát zvoucí všechny taneční nadšence, respektive nadšenkyň na konkurz, který se měl konat už tuto sobotu v tělocvičně na průmyslovce.

„No a co? Co to je ta Magika?“ zajímalo mě.

Rita s Val se ke mně ohromeně otočily a téměř současně vyhrkly: „Přeci Magika Pavlov!“

Pobaveně jsem se uculila a plácla se do čela: „Já blbec, že mě to hned napadlo, přeci Magika Pavlov!“

Se smíchem jsem se raději dekovala do šatny. U letáčku totiž začínalo být pěkně těsno. Srocovaly se tam celé davy vyjevených lidiček, kteří stejně jako holky nechápali, co se mohlo stát, že Magika přijímá nové členy. Zdálo se, že jsem v posledních letech žila patrně na Marsu nebo nějaké jiné přílehlé planetě, když jsem netušila, o co tady jde. Rita a Val mě v tom však nenechaly. Hnaly se za mnou a jedna přes druhou vysvětlovaly:

„Magika je taneční skupina, mají deset členů. Pět kluků a pět holek, kteří spolu jsou od jejího vzniku. Vyhráli už spoustu cen. Dvakrát byli i mistři republiky, ale ještě nikdy, opravdu NIKDY nepořádali konkurz. A to působí snad osm let. Tancuje tam Michal ze čtvrtáku. Ten, co jsi s ním tancovala na první prázdninové diskotéce v letním kině, pamatuješ?“

Val do mě drcla a vědoucně se zašklebila:

„Michal, takovej vysokej, hnědovlasej, hnědookej, slušná postava, hezkej úsměv, parádní ohoz a davy obdivovatelek za ním se táhnoucí, vzpomínáš si přeci?“

Předvedla jsem parádní sklerotickou babku, jež marně loví v chatrné paměti alespoň matný obrázek zmiňované osoby. Jasně, že jsem věděla, kdo je Michal. Je fajn, to byl fakt, ale vůbec jsem netušila, že tancuje a navíc že je až takhle dobrý.

Rita očividně měla pocit, že nevím ještě všechno, protože neúnavně pokračovala:

„Vystupovali taky na mediálním plese, snad disko dance formace. Pamatuješ?“

Teď jsem se však zamyslela doopravdy, přehrála jsem si celý ples, kterého jsme se samozřejmě zúčastnily a který byl super. Jasně mi na mysli vytanuly jen malé mažoretky, holčičky snad ještě ze školky, které neměly chybu. Ostatní vystoupení mi však nějak splynula dohromady.

Holky nade mnou mávly odevzdaně rukou, jako že takovému zabeďněnci, jako jsem já, nemá cenu něco vysvětlovat a raději se vrhly na své skříňky. Taky jsem shodila riflovku, vyzula si kotníkové botky a vklouzla do zdravotních pantoflí. Ať jsem přemýšlela, jak jsem chtěla, Magika mi nic neříkala, ale celkem logicky jsem holkám navrhla:

„Tak tam běžte na konkurz, ne?“

Podívaly se na mě jako na chovance nějakého ústavu a Rita se rozesmála.

„Nešil, to bychom musely být trochu jiná třída. Navíc mají trénink každý den, dej pokoj. Nám stačí dvakrát týdně zumba s Lenkou, vid' Val?“

Do šatny se vřítela třídní kráska Adriana, jako by jí za patami hořelo, a za ní její věrné nohsledky Gábina, Renata a Janina. Samozřejmě, že probíraly konkurz (co jiného, že?) a měly z toho oči navrch hlavy. Adriana se suverénně nechala slyšet, že konkurz absolvuje. A nejen to, ona se ho rovnou chystala vyhrát. A jako bonus k tomu si prý odnese i rande s Robem. Tak tomu říkám zdravé sebevědomí. Ač jsem žádného Roba neznala, předem mi ho bylo líto. Jak si na někoho naše kráska nabrousí zuby, nenechá ho jen tak pláchnout. Koneckonců většina kluků jí na ty její krásný kukadla a dlouhé vlasy skočí.

„Vždycky to tak přeci je, ne?“ rozhlédla se kolem sebe, jestli vzbudila dostatečnou pozornost a vysvětlovala: „Začne to společným tancováním a většina tanečních párů se pak vezme a...“

„... a po roce první dovolená v Jugoslávii, pak první dítě, auto, následuje povýšení, druhá dovolená a druhé dítě...“, zadeklamovala jsem z oblíbených Básníků a zatukala si na čelo. „To se stává jenom v pohádkách!“

Jak může být někdo takhle naivní, to teda vážně nikdy nepochopím. Adriana se však na mě přezíravě podívala a jízlivě pronesla:

„Závidíš, Lucinko, vid’?“

Než jsme si stačily vyměnit další zdvořilosti, skočila nám do řeči Rita:

„Oni shánějí partnerku pro Roba? Chudák holka!“

Adriana si opovržlivě odfrkla:

„No jasně, že pro Roba, jinak bych se ani nenamáhala. Jeho tanečnice odešla na vysokou. Proč chudák holka, vždyť je božskej!“

„Božskej vů!“ doplnila ji Rita.

Koukala jsem z jedné na druhou a netušila, o koho se tu tak vášnivě přely, a ani jsem se tím nemínila zaobírat. Hodila jsem si ležérně přes jedno rameno batůžek a zamířila ven ze šatny.

„Co je?“ podivovala se Adriana. „Tebe to nezajímá?“

Nenamáhala jsem se zpomalit, jen jsem přes rameno prohodila: „Tak to jsi uhodla, nezajímá mě ani Magika, o které – pro tvou informaci – slyším poprvé, a už vůbec ne nějaký donchuán, co se kroutí do rytmu jako žízala v křeči kolem své gejši. Jdu nahoru.“

Vyřítla jsem se ze šatny jako velká voda, ale můj rozlet byl záhy nekompromisně zastaven hned za dveřmi, kde jsem vrazila do čísi mohutné hrudi. Jelikož jsem takový náraz nečekala, odhodil mě o dobrý metr zpátky, až jsem bolestivě dopadla na zeď za sebou. Měla jsem co dělat, abych popadla dech, zatímco ta mohutná hrud' si tam stála klidně dál, aniž by to s ní hnulo třeba jen o centimetr!

Putovala jsem pohledem od riflí, přes bílé triko s modrým nápisem Boston University až ke krku, kde se houpal zlatý řetízek s malým přívěskem. Chvilí jsem otálela, než jsem se odhodlala a zaklonila hlavu. To je snad žirafa, napadlo mě, když jsem zírala dobrých třicet centimetrů nad sebe na kluka, jehož krása až brala dech. Dokonale souměrné rysy obličejce rámovaly moderně střižené vlasy, ve kterých hrály snad všechny odstíny hnědé. Aristokraticky klenutý nos, plné rty, a hlavně ty nejkrásnější oči, co jsem kdy viděla. Zelenomodré s veselými ohníčky, orámované dlouhými černými řasami. Prohlížely si mě s neskrytým zájmem a arogancí zároveň.

Kluk povytáhl obočí a prohlédl si mě od hlavy až k patě a zase zpátky tak důkladně a pomalu, že bych ho nejráději koplá do toho jeho namyšleného zadku. Namísto toho jsem se však s kyselým úsměvem otočila kolem své osy a ironicky se zeptala: „Spokojenost?“

„Překvapeně se na mě podíval, ale zachoval formát a s klidem prohlásil:

„Ani ne, anebo možná... Ujde to.“

Nehnula jsem po té do nebe volající urážce ani brvou a s co nejsladším úsměvem k němu vzhlédla:

„Fajn, tak jestli jsi skončil se svou zevrubnou prohlídkou mé maličkosti, tak odval laskavě to svoje odporně velké mamutí tělo tak, abych ho mohla v bezpečné vzdálenosti minout.“

Neurvale jsem ho odstrčila, prosmýkla se kolem a cestou si mumlala něco o neandertálcích a nevychovcích, jaké svět neviděl. Jak to, že s železnou pravidelností jsou všichni hezcí kluci takoví idioti?

V tom rozletu jsem ani nezaregistrovala, že vedle něho stál Michal a celou dobu mě pozoroval s otevřenou pusou. Ani jsem nezašla za roh a zaslechla jsem za sebou pobavené: „Co to bylo za rachejtli? To tu máte slet čarodějnic?“

Nedalo mi to a otočila jsem se. Frajer se s tou poznámkou otočil k Adriane, která jen zalapala po dechu a na kloudnou odpověď se nezmohla. To už se ze šatny vyřítily i Rita s Val a Rita dloubla toho náfuku do žeber a vesele se na něho zazubila:

„Jasně, a ta rachejtli,“ kývla hlavou mým směrem, „jim předsedá.“ Načež čapla Val za ruku a obě se smíchem pádily za mnou.

Adriana zvedla nosík nahoru, proplula kolem těch dvou umělců a s posledními zbytky své hrdosti pronesla: „Kreténe!“

Na víc jsem nečekala, dobře pobavena jsem vypadla dřív, než mě dostihly holky. Nenechám se přeci nachytat na švestkách!

Než vpadly do třídy jako dvě dělové koule, ještě jsem si stačila mrsknout na stůl sešit fyziky, tužku a vyndat jablko, hodit nohy nahoru a v hrané pohodě, kterak tu na ně čekám už celou věčnost, jsem se na ně zazubila.

„Víš, hihi... kdo byl... hihi... ten krásnej... hihi... mamut?“ vydávala ze sebe Val mezi záchvaty smíchu a svalila se do lavice vedle mě. Rita už lovila v tašce telefon, aby mi ho zřejmě našla na některé ze sociálních sítí. Ale já neměla nejmenší chuť se o tom samolibém hejskovi bavit, a už vůbec

mě nezajímalo, jaké mu dali rodiče do vínku jméno nebo co dělá na sítích. Takže jsem s klidem odvětila:

„No, jasně že vím, kdo to byl.“

Holky si mě překvapeně měřily a já potouchle dodala:

„Ten největší nafoukanec a frajer s vizáží supermana a chováním afrického křováka, jakého potkáš jednou za život.“ A to jsem těm milým černouškům, co dokázali hodinu fascinovaně zírat na flašku od coly, ještě do zajista pěkně křivdila.“

Val se zazubila, Rita pokrčila rameny a schovala mobil zase zpátky do batohu.

Přesně mířeným hodem jsem trefila ohryzkiem do koše, sundala nohy z lavice a pateticky zadeklamovala: „A s takovým blbem se musím srazit zrovna já!“

To už jsme řvaly smíchy všechny tři.

Do třídy vplula Adriana s našpulenou pusou a za ní hned následovala Tučka, naše staropanenská učitelka fyziky. Zásadně chodila do hodin zároveň se zvoněním a dneska navíc dobře naladěná, což znamenalo, že se nebude psát malý testík nevědomostí, jak sama ráda říkávala, ale pouze si proklepne pár jedinců u tabule. Přičemž slovo pár u ní nabývalo většinou rozměrů poloviny třídy.

Mě nechalo její listování v notesu se jmény chladnou. Zkoušená jsem byla minulou hodinu, takže jsem se pohodlně uvelebila, zaklapla sešit, hodila na něj skicák a rychlými tahy bez přemýšlení načrtávala tvář.

Val, která byla minule taky mezi proklepnutými šťastlivci, si vytáhla učebnici latiny a využila volna k našprtání latinské mluvnice a slovíček třetí lekce, což jí zabralo s bídou pět minut. Nahlédla mi přes rameno a málem se udávala smíchy. Vytrhla mě tím ze zamyšlení a já s hrůzou zjistila, že jsem docela automaticky hodila na papír dost nelichotivou skicu místního playboye.

Val mi vzala papír z ruky, aby si ho s přehnanou pečlivostí prohlédla, a neodpustila si ironickou poznámku:

„Takže křovák říkáš? Hmmm,“ pokyvovala chápavě hlavou a ucukla rukou, když jsem jí chtěla skicu vytrhnout. O přestávce nelenila a spolu s Ritou ji vyvěsily na nástěnku na hlavní chodbě ve druhém patře a bezvadně se u toho bavily. Nejprve jsem vyšilovala a chtěla jít svůj výtvar sundat, ale

pak jsem usoudila, že o nic nejde. Nemohl přece přijít na to, kdo ho takhle zvětčil, že?

To jsem byla ale dost naivní. Zpráva o podobence toho exota se šířila po celé škole rychlostí blesku, takže když jsme se na třetí hodinu stěhovali do učebny latiny ve třetím patře, tísnil se u nástěnky dav s mobily a dobře se bavil.

„Hele,“ hýkla Rita smíchy a ukazovala kamsi na schodiště.

„Paráda,“ zašklebila jsem se a snažila se dekovat z dohledu. Holky si však pohled na tu horu svalů, kterak si razí cestu k nástěnce a nevěřicně zírání na svou podobenku, nenechaly ujít a mohly se umlácit smíchy. Kluk přimhouřil oči a zapátral očima v davu. Díky své výšce měl přehled a kupodivu velmi rychle zaparkoval pohledem na mé tváři. Cítila jsem, jak nezadržitelně rudnu, vzápětí jsem však vyzývavě vystrčila bradu a s rovnými zády vyšlapala zbývající schody do třetího patra, aniž bych se otočila.

„Blbec,“ mumlala jsem si přitom polohlasem.

„Pro tebe vždycky *pan Blbec!*“ ozvalo se těsně za mnou a já úlekem vyskočila div ne metr vysoko. Ten hlas bych totiž po dnešku poznala kdekoliv. Pomalinku jsem se k němu otočila, změřila si ho ze své výšky sto padesáti osmi centimetrů od hlavy až k patě a zase zpátky, stejně jako předtím on v šatnách mě, a sladce se na něho usmála:

„Pro mě vždycky jen *pan Nikdo!*“ procedila jsem skrz zuby, nechala ho tam stát s otevřenou pusou a zamířila k učebně.

„Zdá se mi to, nebo tě ta děvčica nemůže ani vystát?“ bavit se skvěle o pár schodů níž Michal. „Že by konečně jedna, která na tebe nezabrala, brácho?“

Pobaveně jsem se usmála a schválně zpomalila a čekala, co ten balvan odpoví. Nenechal mě čekat dlouho.

„Neboj, kámo, sympatie jsou oboustranné. Hezká, ale totálně blbá.“

Zalapala jsem po dechu a držela se, abych mu něco neřekla. Michal mě však předběhl:

„Myslíš? Pro tvou info, má nejlepší průměr na škole.“

„Známky nejsou měřítko inteligence,“ pronesl samolibě ten blb a já měla dnes už poněkolikáté chuť mu zakroutit krkem.

„Jasně,“ pochechtával se Michal. „Pro tebe je měřítkem inteligence bezbřehý obdiv k tobě, vid’?“

Nečekala jsem už, co ten buran odpoví. Měla jsem jejich rozhovoru tak akorát dost, třískla jsem za sebou dveřmi, až se zaklepala výplň v okenních tabulích.

„Můžeme vyrazit,“ hlásila Val, která seděla na okenním parapetu a do-
rých pět minut zírala před školu. „Ten tvůj inteligent právě opouští brá-
ny našeho ústavu.“

Ležela jsem natažená na lavici naproti Ritě, která si nevzrušeně pilovala nehty, a pozorovala jsem zmatenou mouchu. Aniž bych od ní odtrhla zrak, prohlásila jsem: „Radši mu dám náskok, jestli ho dneska potkám ještě jed-
nou, tak se vážně neznám.“

Jako na potvoru jsme končili většinu dní stejně jako čtvrtáci, vyjma úterka, kdy měli odpoledne tělocvik. Ale byla jsem odhodlaná strávit v na-
šem ústavu klidně hodinu navíc, jen abych minimalizovala šanci ho po-
tkat.

„Prosím tě, co pořád máš?“ nechápala Rita. „Vždyť je docela fajn. Je tu
teprve dva měsíce a je do něho zblázněná půlka školy.“

Vytočeně jsem se posadila.

„Je ta holka normální?“ otočila jsem se s nehraným údivem k Val. „Ten
kluk je nejhorší napodobenina lidské bytosti, jakou jsem kdy potkala. Ne-
vidí si dál než na špičku nosu, chová se, jako by byl ředitel zeměkoule. BI-
bec. Pítomec. Debža...“

Val nade mnou zakroutila hlavou a sehnula se pro batůžek: „Každopádně
je pryč, takže sebou hoďte, protože už na mě dobrých pět minut čeká Radek
a já ho rozhodně nenechám čekat ani o minutu dýl.“

„Stejně by mě zajímalo, z jakýho Klacíkova se ten buran přistěhoval.
A zrovna sem k nám,“ mumlala jsem si pro sebe při zavazování tkaniček.

Holky se na sebe překvapeně podívaly a Rita mě hned vyvedla z omylu:

„Ale on se sem nepřestěhoval, on jenom přešel z průmyslovky.“

„Cože?“ nechápavě jsem brejlila z jedné na druhou.

„Jo,“ potvrdila Val. „Chodil celou dobu s Radkem do třídy.“

„Panebože a proč tam nezůstal?“ rozhodila jsem zoufale rukama.

„Tuším, že chce studovat na vysoký obchodní právo a měl by s průmkou problémy, zatímco s gymplem by ho mohli vzít.“

„Moc by mě zajímalo, kde o něm všechny ty informace berete,“ nechápala jsem.

„To mě by spíš zajímalo, kde jsi posledních sedmnáct let byla. Jen tak mimochodem, bydlí pár metrů od tebe,“ dorazila mě Val a zabouchla skříňku jako první.